

Arrest

nr. 318 478 van 12 december 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 mei 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 juni 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.11.2023 werd ingediend door:

Naam: H.

Voornamen: S.Z.

Nationaliteit: Pakistan

[...]

Verklaart te verblijven: P. [...] 2018 ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene vroeg op 25.11.2023 gezinshereniging aan in functie van zijn echtgenote J.Z.D. [...] Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;"

Op 19.03.2022 huwden betrokkene en de referentiepersoon te Karachi South, Pakistan. Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte dd. 28.04.2022 voorgelegd die werd opgesteld door de overheid van de provincie Sindh, Pakistan.

Echter, uit de gegevens van het dossier, zijnde de dagvaarding in echtscheiding dd. 13.03.2024, blijkt dat referentiepersoon wenst te scheiden.

Verder blijkt uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 25.11.2023 tot op heden gedomicilieerd is op het adres P. [...] Antwerpen, terwijl de referentiepersoon sedert 18.01.2024 woonachtig is op het adres G. [...] Antwerpen.

De raadvrouw van de Nederlandse liet ook weten dat het koppel sinds 18.01.2024 feitelijk gescheiden is.

Er is minstens van één van de partners uit, geen intentie meer om een gezinscel te vormen. Gehuwd zijn op zich volstaat niet om gezinshereniging te kunnen genieten, er dient wel degelijk sprake te zijn van een gezinscel. Derhalve kan niet worden gesteld dat mijnheer zijn echtgenote komt begeleiden of vervoegen. De voorwaarden van art. 40bis, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 zijn bijgevolg niet voldaan.

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt als volgt:

"Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

In dit dossier wordt geen enkele belangenafweging gemaakt hoewel de fair - balance toets onontbeerlijk is. Men dient een afweging te maken tussen de belangen van de vreemdeling en die van de overheid.

Verzoeker is gehuwd met mevrouw J.Z.D. . Zij heeft de echtscheiding ingeleid, doch hij wenst nog steeds een verzoening. De echtscheiding werd tot op heden niet behandeld en/of uitgesproken, waardoor de kans op verzoening nog steeds tot een mogelijkheid behoort.

Dat het zeer duidelijk is dat verwerende partij onzorgvuldig was in het dossier van verzoeker en zijn dossier niet zorgvuldig heeft onderzocht bij het nemen van haar beslissing!

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rehtens kunnen dragen en verantwoorden)

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

Met zijn partner, zijn echtgenote, mevrouw J., is er een beschermenswaardig gezinsleven. Het begrip 'gezin' is namelijk niet beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar kan ook andere de facto gezinsbanden omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk of waarbij ouders gescheiden leven doch gezamenlijk zorg dragen voor hun kinderen. Het feit dat deze relatie werd beëindigd wordt verzoeker onrechtstreeks verweten gezien hij een negatieve beslissing mocht ontvangen. Voor verzoeker is er sprake van een tijdelijke pauze. Hij wenst het huwelijk nog steeds verder te zetten en hoopt op een verzoening tussen hem en zijn echtgenote tijdens deze procedure. De echtscheiding werd door de rechtbank nog niet uitgesproken waardoor een verzoening nog mogelijk is.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig en individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker is gebeurd.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens het dossier van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Louter de aanvraag tot gezinshereniging afwijzen omwille van de dagvaarding tot echtscheiding, zonder dat de echtscheiding definitief is geworden, is kort door de bocht. De echtgenote van verzoeker weet dat ze hem kan raken door dit onmiddellijk ter kennis te brengen aan Dienst Vreemdelingenzaken. Hierdoor wordt verzoeker onder druk gezet. Deze procedures zijn nl. enkel tussen de huwelijkspartijen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.2. Het tweede middel wordt als volgt uiteengezet:

“schending van artikel 8 van het EVRM

In dit dossier wordt geen enkele belangenafweging gemaakt hoewel de fair - balance toets onontbeerlijk is. Men dient een afweging te maken tussen de belangen van de vreemdeling en die van de overheid. Er werd geen rekening gehouden met de relatie van verzoeker die tot nu toe nog niet werd beëindigd. Er wordt melding gemaakt van de dagvaarding tot echtscheiding, doch deze werd tot op heden niet behandeld en verzoeker is nog steeds gehuwd. Verzoeker hoopt nog steeds op een verzoening.

Ook een toetsing aan de mensenrechten zoals vastgelegd in het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is onontbeerlijk in onderhavig dossier. Met name artikel 8 EVRM dient grondig te worden onderzocht om na te gaan of deze bepaling niet geschonden wordt!

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het staat ontegensprekelijk vast dat verzoeker samen met zijn echtgenote, ondanks zij nu door een moeilijke periode gaan, een gezin vormt in de zin van artikel 8 EVRM. Het feit dat zij voorlopig niet samenwonen doet hier geen afbreuk aan.

Bijgevolg is de vraag of er wel of geen "gezinsleven" bestaat, in wezen een vraag die feitelijk afhankelijk is van het werkelijke bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden. Men dient daarom de facto familiebanden te bekijken conform de rechtspraak van het EHRM.

Uit de bestreden beslissing kan enkel worden afgeleid dat met geen van de belangrijke toetsstenen van artikel 8 EVRM rekening werd gehouden alvorens een beslissing te nemen. De genomen beslissing schendt manifest artikel 8 EVRM!

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen, maar dat dit in onderhavig dossier geenszins gebeurd is. De belangen m.b.t. het gezinsleven werden niet in overweging genomen.

Bij ontstentenis van een recht op verblijf, zelfs zonder bevel om het grondgebied te verlaten en te moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, zal dit voor verzoeker zeer ernstige gevolgen met zich meebrengen. Hij ziet zijn echtgenote graag, dit heeft hij ook eerder bij de politie verklaard.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker en zijn echtgenote gerespecteerd te worden!

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker en zijn gezinsleven.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Om al de hierboven aangehaalde redenen, vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te willen vernietigen."

2.3. Gelet op hun onderlinge verknochtheid, worden de twee middelen samen behandeld.

Verzoeker beoogt met zijn aanvraag de gezinshereniging met zijn Nederlandse echtgenote. Volgens artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet verzoeker aantonen dat hij echtgenoot is van een Nederlandse onderdaan die haar recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend en hij deze laatste vergezelt of zich bij haar voegt.

De verwerende partij is van oordeel dat niet is aangetoond dat verzoeker de referentiepersoon komt begeleiden of vervoegen, nu er minstens van één van de partners uit geen intentie meer is om een gezinscel te vormen. Zij baseert haar oordeel op de vaststellingen dat uit de dagvaarding in echtscheiding van 13 maart 2024 blijkt dat de referentiepersoon wenst te scheiden, dat uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon sedert 18 januari 2024 op een ander adres woont dan dat waar verzoeker tot op heden gedomicilieerd is en dat ook de raadsvrouw van de referentiepersoon liet weten dat het koppel sinds die datum feitelijk gescheiden is.

Verzoeker betwist niet dat er sprake moet zijn van een gezinscel om te voldoen aan de voorwaarden van het begeleiden of vervoegen van de referentiepersoon. Hij meent evenwel dat er nog steeds een gezinscel is en betoogt dat het kort door de bocht is om zijn aanvraag te weigeren louter omdat er een echtscheidingsprocedure is opgestart, terwijl deze nog niet definitief is uitgesproken.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat er een echtscheidingsprocedure hangend is, dat deze werd opgestart door de referentiepersoon en dat zij sinds 18 januari 2024 niet meer samenwonen. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig dat de verwerende partij uit deze gegevens afleidt dat er geen gezinscel meer is, en dat de referentiepersoon niet meer de intentie heeft om een gezinscel te vormen. Met zijn loutere bewering dat de relatie voor hem niet beëindigd is, dat zij nu door een moeilijke periode gaan, dat het voor hem gaat om een tijdelijke pauze, dat hij het huwelijk nog wenst verder te zetten en hoopt op een verzoening, dat de echtscheiding nog niet is uitgesproken waardoor zij nog steeds gehuwd zijn en een verzoening nog steeds mogelijk is en dat hij haar graag ziet, maakt hij niet aannemelijk dat er alsnog sprake is van een gezinscel. Zijn betoog komt immers neer op blote, hypothetische en toekomstige beweringen die niet opwegen tegen voornoemde actuele en niet-betwiste vaststellingen aangaande het teloorgaan van de relatie, zelfs al zou dat niet zijn fout zijn en zelfs al zou hij het graag anders zien. Het loutere gegeven dat de echtscheiding nog niet is uitgesproken en het koppel nog steeds gehuwd is, betekent niet dat er automatisch nog sprake is van een gezinscel. Dit klemmt des te meer nu verzoeker in zijn betoog bevestigt dat er thans sprake is van een "pauze" in de relatie.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat hij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet nu niet kan worden vastgesteld dat hij de referentiepersoon komt begeleiden of vervoegen. Hij toont evenmin aan dat de bestreden beslissing op dat vlak niet afdoende is gemotiveerd. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat indien beiden er in slagen hun huwelijk nieuw leven in te blazen zodat de echtscheiding wordt afgewend en het bestaan van een gezinscel een nieuwe beoordeling vraagt, een nieuwe aanvraag kan worden ingediend.

De aanvraag die verzoeker had ingediend had als doel de gezinshereniging met zijn Nederlandse echtgenote. Nu niet is aangetoond dat er alsnog een gezinscel bestaat tussen hem en de referentiepersoon, toont verzoeker niet aan dat hij zich nog dienstig kan beroepen op een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Daarenboven draagt de bestreden beslissing geen terugkeerbesluit in zich, en blijkt ook niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, waardoor hij zich evenmin dienstig op deze bepaling kan beroepen.

2.5. De twee middelen kunnen niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. WIJNANTS
---------------------	-------------